

hæng, er, at det er partier, som kalder sig liberale, der kæmper en hård og indædt kamp for at bevare landbrugsstøtten så meget og så længe som muligt.

Jeg synes især, det er pudsigt og bemærkelsesværdigt og ganske morsomt, at partiet Venstre, som bryster sig af at være det liberale parti, nu har anskaffet sig et slogan, der hedder: »Venstre. Så ved du, det bli'r til noget«. Det er i hvert fald ikke velvalgt, når det drejer sig om afviklingen af landbrugsstøtte. Så burde sloganet jo med rette hedde: »Venstre. Så ved du, at det ikke bli'r til noget med afskaffelse af landbrugsstøtten.«

Kl. 10.20

Når der så kommer nogle meget groteske eksempler på, hvordan dette planøkonomiske system kan udarte som f.eks. kalvepensionister og som f.eks. dobbelt støtte til sukkerroeavlere og f.eks., at man lige kom til at give dobbelt støtte i miljøvenlig jordbrugsforanstaltninger, sådan at landmændene fik den dobbelte støtte for ikke at lave miljøskader, så er det klart, at så forsøger man lige at rette detaljerne, men det grundlæggende problem, nemlig landbrugsstøttens absurde eksistens, gør man jo dybest set ikke ret meget ved.

Når vi så ser på den konkrete sag med de såkaldte kalvepensionister, må vi jo konstatere nu, efter de ordførerindlæg der har været, at problemet ikke er løst. Man har løst det delvis, man har løst det så meget, som man kan komme til inden for den model, som man selv har valgt, og inden for EU-reglerne, men ikke mere.

Og det betyder, at der stadig væk er en række landmænd, der i realiteten trækker sig tilbage, går på pension, har en lillebitte smule jord tilbage og kan modtage disse absurde præmier frem til 2009, hvor de så bliver skåret delvis ned, men derefter fortsætter – vi ved ikke hvor længe – indtil noget andet måtte blive vedtaget. Og der er altså ikke noget andet, der bliver vedtaget med Venstres gode vilje, ved vi jo af erfaring. Så det er i princippet i det uendelige. Så meget om det problem.

Det næste problem er, at de penge, som man så trods alt får hevet tilbage, som ikke længere går til kalvepensionister, så bare igen bliver fordelt ud på mælkeproducenterne generelt. Hvorfor i alverden gør de det? Hvorfor skal mælkeproducenterne nu lige pludselig have flere penge, end det egentlig var aftalt? Det er der jo ingen som helst logisk, rationel begrundelse for.

Det er bare, fordi man har den opfattelse, at landbrugsstøtte, som er indbetalt af europæiske

forbrugere og skatteydere, er landbrugets penge, og hvis der er ét absurd formål, man ikke kan bruge dem til, fordi det ser for pinligt ud, så finder man nogle andre landmænd at give dem til. Hvorfor det? Hvorfor ikke inddrage dem til nogle formål, som offentligheden og den brede befolkning kunne have gavn af, natur- og miljøformål f.eks.? Det har man jo ikke skænket en tanke i Venstre og Konservative.

Så problemet er langtfra løst. Problemet med den dobbelte sukkerstøtte er ikke løst. Problemet med spild af penge i MVJ er delvis løst, for det kan ikke forekomme i fremtiden, men det spild, der allerede er genereret, kan ikke stoppes. Det problem er ikke løst.

Landbrugsstøtten falder ikke i de kommende år, det er allerede blevet påpeget. Nej, tværtimod stiger den. Hvis man kigger i finansloven for 2005, så vil man kunne se, at år 2005 er det år, hvor der bliver udbetalt mest landbrugsstøtte i Danmark i historien overhovedet nogen sinde. Her topper landbrugsstøtten, samtidig med at man siger, at landbruget skal have kompensati-on for faldet i landbrugsstøtte.

Det er fuldstændig absurd, at man ved – for det står tydeligt i finansloven – at landbrugsstøtten stiger og når historiske højder, og samtidig kompenserer man landbruget for et påstået fald.

»Venstre. Så ved man, det bli'r til noget.«

Samtidig har regeringen undladt at bruge den mulighed, der var i den nye landbrugsreform fra EU, nemlig at afsætte 10 pct. af støtten til natur- og miljøformål. Man kunne have taget 10 pct. ud til naturformål, det står i artikel 69. Man valgte helt bevidst at undlade at gøre det. Hvorfor skulle 10 pct. dog gå til noget, der gav-nede offentligheden? Landbrugsstøtten, alle de 7,4 – 8, bliver det nu, mia. kr. om året, det er jo landbrugets penge. Hvorfor skulle bare en lillebitte brøkdelen gå til miljøet, spurgte man i Venstre og i landbruget. Det kom de så ikke til.

Og nu er resultatet, at landbrugsstøtten når historiske højder, at jordskatterne bliver sat ned som kompensation for, at landbrugsstøtten aldrig har været højere, end den er, og at pengene til miljø og natur er afskaffet. Det er realiteten om Venstres politik på landbrugsområdet.

På den baggrund ville vi i SF synes, det havde været helt rimeligt at sige: Denne urimelighed skal afskaffes over 5 år. Det er der så nogle der mener ville være meget hårdt. 5 år, det går alt for hurtigt. 5 år er generøst ud over alle grænser! Og de sparede penge burde gå til samfundets bedste, til natur og miljø. Ikke engang det kan